

כל כהן שאין לו בת זוג אסור בעבודה כי אינו יכול למתק את המלכות
אמר רבי אלעזר, היינו רואה דתנינן בזאת, (בראשית ב) כי
מאיש לקחה זאת אלא השיב רבי אלעזר שזהו הסוד שלמדנו על
מש"כ 'בזאת יבוא אהרן אל הקדש' שפירושו שהוא יבוא בכח השכינה הנקראת זאת, ועל
כך נאמר 'כי מאיש לקחה זאת', דהיינו שהשכינה הנקראת זאת היא נלקחה מז"א הנקרא
איש. וכתוב (בראשית ב) לזאת יקרא אשה, וזאת אתפליילת
באיש, דהיינו חסד, וזאת נוקבא. חסד דכר וכ"כ עוד לזאת
יקרא אשה' שפירושו שהאשה שהיא השכינה היא נקראת זאת והשכינה הנקראת זאת היא
נכללת בז"א הנקרא איש שהוא נבנה ונתקן מהחסדים ולכן יוצא שנוק' נקראת זאת וז"א
הזכר נקרא חסד. ובגין כך דכר דאתי מסטרא דתוורא דא,
אקרי חסד ולכן ז"א הזכר שהוא בא מצד הלובן של החסד אז הוא נקרא על שמו
חסד. וזאת אתקרי צדק, דאתיא מסטר סומקא. ובגין
כך אקרי אשה אבל השכינה נקראת צדק שהוא בחינת דין מאחר שהיא באה
ונתקנה מצד הגוון האדום של הגבורה ומשום כך היא נקראת אשה שהוא לשון אש ודין.
והיינו דכתיב וצדקתו, מאי וצדקתו וזהו מש"כ על הכהנים
'וצדקתו' ולא וחסדו ומה הפירוש 'וצדקתו'. **צדקתו דחסד, בת זוגו,**
דאתבסמא דא נדא אלא פירושו שהיא המלכות היא צדקתו של ז"א הנקרא
חסד שהמלכות היא בת זוגו שבזה הם נמתקים זה בזה וע"י שהמלכות היא נמתקת ע"י החסד
אז היא שורה על בניו ובניו של הכהנים, ומשום כך לא כתוב צדק שהכוונה אל בחינת
הדין של המלכות אלא כתוב וצדקתו שהוא נוטריקון צדק ו' שהוא הבחינה של מיתוק הצדק

בחסד דז"א שהוא סוד אות ו'. וּבְגִין כַּךְ תִּנְיָנָן, כֹּל כֹּהֵן שָׂאִין לוֹ
 בֵּית זֹוג, אֲסוּר בַּעֲבוּדָה, דְּכֹתִיב וְכִפֹּר בַּעֲדוֹ וּבַעֲד בֵּיתוֹ
 ומשום כך למדנו שכל כהן שאין לו בת זוג אז אסור לו לעבוד בביה"ק מאחר שכתוב 'וכפר
 בעדו ובעד ביתו' ודרשו חז"ל [קמ"ד] ביתו זו אשתו ועיי"כ הוא יוכל לייחד את המלכות ולמתק
 אותה עם החסד (רמ"ק).

הכהנים הנשואים שורה עליהם השכינה וכך הם יכולים להמשיך את החסד
 למלכות ומשם לכל ישראל

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִשּׁוּם דְּלִית שְׂכִינְתָּא שְׂרִיא, בְּמֵאן
 דְּלֵא אַנְסִיב, וְכִהְיִי בַּעֲיִין יְתִיר מִכֹּל שְׂאָר עַמָּא,

לְאִשְׂרָיִיא בְּהוּ שְׂכִינְתָּא אמר רבי יצחק שהטעם שכהן שלא נשוי אסור לו

לעבוד בביה"ק הוא בגלל שאין השכינה שורה על מי שלא נשוי והכהנים צריכים ביותר

מכל שאר העם שתשרה עליהם השכינה שמכוחה הם יברכו את ישראל. וְכִיּוֹן

דְּשֶׁרֶת בְּהוּ שְׂכִינְתָּא, שְׂרִיא בְּהוּ חֶסֶד, וְאַקְרוּן

חֲסִידִים. וּבַעֲיִין לְבָרְכָא עַמָּא ומכיון ששורה בהם השכינה אז שורה

בהם החסד הממתק את השכינה מדיניה ועיי"כ הם נקראים חסידים ומשום כך הם צריכים

לברך את העם [קמ"ה], הֲדָא הוּא דְּכֹתִיב (תהלים קמה) וְחֲסִידֶיךָ

אור הרשב"י

[קמ"ד] כדאיתא ביומא פרק א' משנה א' רבי יהודה אומר אף אשה אחרת מתקנין לו
 שמא תמות אשתו שנאמר (ויקרא ט"ז) וכפר יכול לברכך ברכת כהנים אבל קודם לכן

הלימוד היומי

יְבָרְכוּכֶם וזהו מש"כ 'זחסידך יברוכה', דהיינו שהכהנים הנקראים חסידים הם יברכו מהחסד העליון את המלכות הנקראת כ"ה ועי"כ ימשך משם הברכות לכלל ישראל מכח אחיזת נשמתם במלכות (רמ"ק). **וּבְתִיב**, (דברים לג) **תְּמַיךְ וְאוֹרֶיךָ** **לְאִישׁ חֲסִידְךָ** וכ"כ עוד 'תמיך ואוריך לאיש חסידך', דהיינו שהכהן האחוז בחסד

אור הרשב"י

לסמוך על ר"י בר יהודה אין בנו כח למחות בידו והוא שלא יהא בבית הכנסת בשעה ששליח ציבור קורא כהנים ואח"כ כתב בבדק הבית שאח"כ נתיישבתי בדבר ונראה לי שאם יש שם כהנים אחרים פשיטא דעולה ואינו נמנע דהא קמן שלא הביא שתי שערות ודאי אינו נשוי ואפילו הכי נושא את כפיו עם אחרים ואפילו בפני עצמו נראה שעולה שכבר נתבאר שכיון שהביא שתי שערות נושא כפיו בפני עצמו אף על פי שסתמו אינו נשוי ולא חיישינן לדרבי יצחק בר יהודה.

ובשולחן ערוך פסק בסימן קכ"ח מ"ד כהן, אף על פי שהוא פנוי, נושא את כפיו. הגה: ויש אומרים דאינו נושא כפיו, דהשרוי בלא אשה שרוי בלא שמחה, והמברך יש לו להיות בשמחה (מרדכי פרק הקורא עומד) ונהגו שנושא כפיו, אף על פי שאינו נשוי, ומכל מקום הרוצה שלא לישא כפיו אין מוחין בידו, רק שלא יהא בבית הכנסת בשעה שקורין כהנים או אומרים להם ליטול ידיהם.

וכתב המשנה ברורה היינו אפילו אין שם כהן אלא הוא רשאי לשא את כפיו.

הוא לא יוכל לברך מאחר שלא שורה עליו השכינה והוא לא נקרא חסיד ולכן הוא לא יכול להמשיך עליו את הברכות.

ומרן כתב בבית יוסף אורח חיים סימן קכח וז"ל: כתוב עוד שם במרדכי (סי' תתטו) ובשבלי הלקט בשם רבי יצחק בר יהודה דכהן פנוי אינו נושא את כפיו כי השרוי בלא אשה שרוי בלא שמחה (יבמות סב:); וראוי למברך שיהיה שרוי בשמחה כמו שמצינו ביצחק אחר שאכל כתיב (בראשית כז ז) ואברכך וכן מצינו (מלכים א ח סו) שמחים וטובי לב וכתיב ויברכו את המלך ובתשובות הרשב"א (ח"א סי' פה) כתב ששאל השואל על דין זה שמצאו כתוב בשם ה"ר יצחק בר יהודה דכהן פנוי אינו נושא את כפיו והשיב הרשב"א דבר זה לא שמעתיו לאחד מרבותינו מעולם ולא ראיתי לאחד ממחברי הספרים ואולי מדרש אנדה הוא אבל לפי נמרתינו אינו נראה כן שלא הוזכר זה בשום מקום עכ"ל ואף על פי שדבר קשה הוא לפטרו מקיום שלש עשה בכל יום בטעם שאינו בתלמוד מכל מקום כיון שהמרדכי ושבלי הלקט כתבוהו בשם רבי יצחק בר יהודה והרשב"א לא נחלק ממש עליו הרוצה

הוא נקרא חסיד. וּמְשׁוּם דְּכַהֲנָא אֶקְרִי חֲסִיד, פְּעִי לְבָרְכָא ובגלל שהכהן נקרא חסיד אז לכן הוא צריך לברך את העם. וּבְגִין כַּךְ פְּתִיב, דְּיַבְר אֱל אַהֲרֹן וְאֵל בְּנָיו לְאמֹר כֹּה תְּבָרְכוּ. מֵאֵי טַעְמָא ומשום כך כתוב בפסוק 'דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו' ומה הטעם שהם יברכו את ישראל. מְשׁוּם דְּאֶקְרוּן חֲסִידִים, וְכִתִּיב וְחֲסִידֵיךָ יְבָרְכוּכָה אלא הוא משום שהם נקראים חסידים ועל כך כתוב 'וחסידריך יברכוכה' כי הם צריכים לברך ולהמשיך את החסד למלכות הנקראת כ"ה ומשם לכל ישראל האחוזים בה.

כה תברכו את בני ישראל מצד המלכות שנקראת כה

כֹּה תְּבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמוֹר לָהֶם, כֹּה תְּבָרְכוּ, בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ. כֹּה תְּבָרְכוּ, בְּיִרְאָה. כֹּה תְּבָרְכוּ,

בְּעֲנוּהָ ומש"כ כה תברכו וגו' פירושו שכה תברכו את ישראל בלשון הקדש [קמז] וכה

תברכו את ישראל ביראה וכה תברכו את ישראל בענוה מאחר שהמלכות הנקראת כ"ה

מצדה הוא הקדושה והיראה והענוה (הסולם). אָמֹר רַבִּי אַבָּא, כֹּה

תְּבָרְכוּ, תָּאנָא, הָאֵי צַד"ק אֶתְקָרִי כ"ה, דְּכָל דִּינִין

מִתְעָרִין מִכ"ה (נ"א מְנִיָּה) אמר רבי אבא שמש"כ 'כה תברכו' על זה למדנו כי זאת

הצדק שהיא המלכות היא נקראת כה [קמז] שכל התעוררות הדינים הוא ממנה, וְהֵינְנוּ

אור הרשב"י

[קמז] כדאיתא בסוטה דף לג עמוד ב' תניא הקודש.

נמי הכי, רבי יהודה אומר: כל מקום שנאמר [קמז] והטעם שהיא נקראת כה ביאר הרמ"ק

כה ככה עניייה ואמירה - אינו אלא לשון בפרדס רמונים - שער כג פרק יא וז"ל: מדת

הלימוד היומי